

MỤC LỤC

Lời giới thiệu 10

Hoàng Tử Hạnh Phúc 14

Mulungu họa màu loài chim 34

Cú và Mèo 42

Con tàu của Noah 48

Hi vọng mang đôi cánh 62

Con thiên nga vàng 64

Jorinda và Joringel 74

Diệc và Chim Ruồi 92

Chim sơn ca của hoàng đế 102

Quạ gáy xám thành Rheims 122

Chim lửa 140

Bài hát chim ác là 170

LỜI GIỚI THIỆU

Nhiều người sưu tầm tem, thẻ bài, vé xe buýt, tiền xu, vỏ sò hay xe hơi đồ chơi. Nhiều người khác sưu tầm những món đồ hữu dụng như dây chỉ, hũ nút hoặc nút áo.

Tôi thì sưu tầm chuyện kể.

Tôi khởi đầu bộ sưu tập của mình từ khi còn bé. Tôi rất thích được cha mẹ và thầy cô đọc truyện cho nghe. Tôi mê tí chuyện bà kể về thời bà còn nhỏ. Tôi ngấu ngiến những chương truyện dài kì trên tạp chí mà tôi và các chị em cùng đọc mỗi sáng thứ Bảy và kiên nhẫn đợi số sau để được biết diễn biến tiếp theo.

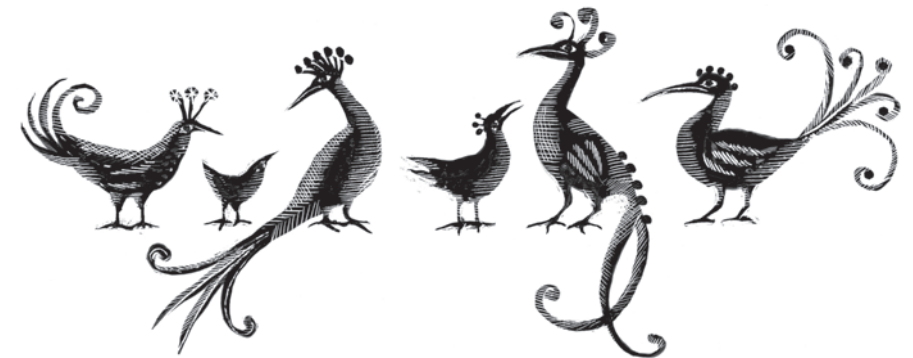
Tôi cũng thích kể chuyện – chuyện càng lạ lùng tôi càng thích. Tôi chẳng tài nào quên cảm giác chán nản tột cùng khi câu chuyện tôi cho là tuyệt đỉnh bị nhiều người khác chê là trò phét lác hoang đường!

Tôi ghi nhớ mọi chuyện được đọc, được nghe, tái hiện chúng trong đầu, hình dung nhân vật và bối cảnh, đôi khi viết lại đoạn kết.

Giờ đây, khi dành cả ngày để viết và minh họa sách, tôi vẫn tiếp tục sưu tầm và luôn ngóng tìm những mảnh miếng kể chuyện, kể cả những câu chuyện tình cờ lọt vào tai khi tôi đi xe buýt hoặc những câu chuyện tới từ giấc mơ.

Đây một đoạn miêu tả, kia một mở đầu kịch tính, đó một câu kết ấn tượng, này một nhân vật thú vị, nọ một sự trùng hợp lạ lùng – tôi lưu lại tất cả mảnh miếng ấy trong từng ngăn kí ức. Cứ lâu lâu tôi lại sàng qua, xâu chúng tựa xâu ngọc, và bất ngờ, chúng trở thành một “sợi dây chuyền” gồm mở, thân và kết.

Có những chuyện kể thuộc về tất cả mọi người – những truyền thuyết, huyền thoại và cổ tích sống mãi khi đời đời được kể đi kể lại. Tôi rất tâm đắc việc bất kể khởi sinh từ đâu, những câu chuyện đều xoay quanh các chủ đề tương tự, người Úc hay người Pháp, dân Iraq hay dân Ireland, ai ai cũng mưu cầu tình yêu, hạnh phúc và thịnh vượng, ai ai cũng khiếp sợ cái chết, bệnh tật và chiến tranh. Bất kể sinh ra ở đâu, chúng ta hóa ra chẳng khác nhau đến thế.

Trong suốt nhiều năm, tôi sưu tầm lắm chuyện kể tới nỗi trong đầu tôi hết chỗ chứa. Sau cùng, tôi quyết định viết chúng thành những cuốn sách thiếu nhi.

Tuyển tập đầu tiên này là những chuyện kể về loài chim. Thuở bé, tôi vẫn thường leo lên cây táo trong vườn, luồn lách nơi miền sáng chập chờn mướt xanh giữa vòm lá. Nếu như tôi ngồi im thật là im, hầu như nín thở, sẽ có lúc một chú chim sẽ hay chim cổ đỏ bay tới đậu xuống cành, gần tới mức tôi có thể nhìn thẳng vào cặp mắt long lanh và nhận thấy quả tim bé xíu của chú ta đang đập dưới lớp lông vũ.

Cao cao trên tán cây, tôi thoáng thấy mình như một phần của thế giới chim muông. Tôi bí mật quan sát mọi người qua tán lá – một quang cảnh từ mắt chim! Tôi tưởng tượng mình tung bay giữa những hàng cây, lòng ngập đầy tự do và phấn khích khi lao vút lên trời.

Các loài chim nâng đỡ tâm hồn tôi. Chúng mang đến niềm vui và khơi lên trong tôi những cảm thức mùa. Bài ca của chim két là mùa xuân, tiếng bồ câu gù trầm êm là mùa hạ, tiếng quạ kêu khàn khàn khi tiết thu đương qua và đông vừa chớm tới, còn chim cổ đỏ là chính đông, một thoáng nâu hồng trên nền tuyết.

Dĩ nhiên, chim muông không chỉ mê hoặc mình tôi – chúng là “nàng thơ” của nhân loại. Kể từ thuở ban sơ, chúng khơi lên nguồn vui cho nhiều họa sĩ, nhạc sĩ và nhà thơ, gợi cảm hứng cho biết bao câu chuyện diệu kì. Và tôi thu thập về đây những câu chuyện đó để chia sẻ với các bạn. Cánh chim bay khắp xa gần, rải dài từ châu Phi, qua Ấn

Độ, Nga, Trung Quốc và Đức. Một số truyện về những giống chim có thật, từ chú én nhỏ cho tới chú diệc bệ vệ, truyện khác lại trình hiện những sinh vật thần thoại phi phàm trong trí tưởng tượng. Trong tuyển tập, có truyện tôi đã quen thuộc từ tấm bé – những truyện cổ tích ngụ sâu trong lòng tới mức tôi chẳng còn nhớ được lần đầu nghe thấy là khi nào. Nhiều truyện khác thì thật mới mẻ đối với tôi, tôi được nghe bạn bè kể lại hoặc khám phá ra trong kho tàng tại thư viện. Rất nhiều truyện thuộc nhóm truyện dân gian hay thần thoại được truyền qua nhiều thế hệ, thuộc về tất cả mà cũng chẳng thuộc về riêng ai, được định hình thật vi tế qua từng lần kể lại.

Tôi mong rằng những câu chuyện này sẽ ngân vang trong các bạn như đã ngân vang trong tôi, và chấp cho các bạn đôi cánh rực rỡ của chim trời.

HOÀNG TỬ HẠNH PHÚC

Tôi yêu sao mỗi lần thấy những cánh én đầu tiên của mùa hạ sà xuống qua nền trời xanh rồi đậu thành hàng trên dây cáp điện thoại trước khi cất cánh về phương nam, báo hiệu mùa đông sắp tới. Câu chuyện vô cùng xúc động này được Oscar Wilde viết năm 1888. Đây là truyện hiếm hoi có kết thúc buồn mà vẫn thật ấm lòng. Tôi đã thay đổi vài khía cạnh lỗi thời với gu nghe thế kỉ 21, song vẫn cố gắng giữ tinh thần của câu chuyện tôi yêu.

Cao cao bên trên thành phố, nơi cột đá cao là pho tượng Hoàng Tử Hạnh Phúc. Toàn thân chàng phủ những lá vàng ròn mỏng. Mắt chàng khảm hai viên lam ngọc rạng ngời và một viên hồng ngọc lớn lấp lánh nơi chuỗi kiếm. Xa bên dưới kia, người ta cứ đi ngang qua là lại ngược nhìn chàng.

“Hoàng Tử Hạnh Phúc của chúng ta bảnh bao làm sao!” Vị bác sĩ nói trên đường đi thăm bệnh.

“Nhìn chàng sáng rỡ dưới nắng kia!” Đám trẻ vừa nói vừa hối hả tới trường.

“Chúng ta thật may mắn khi có pho tượng tuyệt diệu đến thế trang hoàng thành phố.” Ngài thị trưởng nói. “Hết sức cần thiết, nhằm gây ấn tượng với du khách.”

Ngày thu nọ, bầy chim én sà xuống, bay ngang những nóc nhà trong thành phố.

“Các bạn ấy đi đâu thế ạ?” Một cậu bé hỏi trên đường cùng mẹ đi bộ về nhà.

“Các bạn ấy bay về phương nam trú đông.” Người mẹ đáp. “Mùa đông quá lạnh và nếu cứ ở đây thì các bạn ấy sẽ chết rét. Con đừng lo, xuân sang, các bạn ấy sẽ về!”

Một chú én nhỏ rời bầy và đậu xuống nghỉ trên mái đầu dát vàng của Hoàng Tử Hạnh Phúc. Chú chim ấy mang tâm hồn lãng mạn, và những dải lá vàng chấp chới xoay tròn rụng xuống mặt đất mê hoặc chú.

“Cậu không đi với bọn tớ à?” Các bạn én hỏi khi đảo vòng quanh pho tượng. “Sắp lạnh lắm đấy nhé.”

“Tất nhiên là tớ sẽ đi.” Chú én nhỏ đáp. “Chỉ là tớ chưa đi ngay. Tớ sẽ ở lại một, hai ngày, đợi lá rụng hết. Tới lúc đó, hẹn gặp các cậu trong nắng ấm Ai Cập!”

“Đừng trì hoãn quá lâu!” Cả đàn nhắc nhở rồi tung cánh về phương nam.

